

Arrest

nr. 66 118 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE VRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 december 2009 het Rijk binnen en diende op 22 december 2009 een asielaanvraag in. Op 8 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mardan. U zou een relatie begonnen zijn met Fatima, wiens ouders machtige aanhangers van de “PPP” (Pakistan People’s Party) waren. Een eventueel huwelijk werd geweigerd door haar familie. Zij zou u gecontacteerd hebben toen zij alleen thuis was. Jullie zouden betrappt zijn door haar moeder. U zou gevlucht zijn. De vader van het meisje zou uw oom langs vaderszijde aangesproken hebben. De vader van het meisje zou ermee gedreigd hebben om u te doden en uw oom zou het hier mee eens zijn, gezien de schande die u de

familie had aangedaan. U zou dit vernomen hebben via een oom langs moederszijde. De vader van het meisje zou zijn dochter vermoord hebben, maar hij zou een klacht bij de politie neergelegd hebben waarin u beschuldigd wordt van de verkrachting en moord van Fatima. De politie zou u gezocht hebben. U zou besloten hebben om het land te verlaten. Eind november 2009 zou u per schip vertrokken zijn. In december 2009 diende u uw asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo mag er vooreerst getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw relatie met Fatima. Hoewel u beweerde een relatie met haar te hebben die tot haar dood en uw vlucht leidde, weet u opvallend weinig van het dagelijkse leven van dit meisje. Zo kon u al niet met zekerheid zeggen wanneer jullie relatie begon, u kende de naam van haar moeder en haar broers niet en u kende haar exacte leeftijd niet (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U verklaarde dat haar familie banden had met de "PPP", maar u kon deze banden op geen enkele manier duiden (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde dat het meisje gedood werd, maar u weet niet wanneer (gehoorverslag CGVS p. 6). Uw bewering dat u een relatie met dit meisje had is dus weinig waarschijnlijk. Dit ondermijnt reeds de kern van uw asielrelaas.

De onoprechtheid van deze verklaringen blijkt ook uit enkele andere vaststellingen. U verklaarde aangeklaagd te zijn wegens de verkrachting en moord op uw vriendin, maar uw kennis over deze aanklacht was zo laag dat geen geloof aan uw ingeroepen vrees meer gehecht kan worden. Zo wist u niet wanneer deze klacht werd neergelegd, of ze naar een rechtbank werd doorgestuurd en welke rechtbank dit dan zou kunnen zijn (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). U beweerde dat er arrestatiebevelen zouden bestaan, maar u wist niet wie deze, wanneer uitgevaardigd zou hebben (gehoorverslag CGVS p.7). Hoewel u verklaarde dat er naast de klacht ook arrestatiebevelen en een post- mortem rapport zou bestaan, zou u deze documenten nooit zelf gezien hebben. Wat meer is; u zou geen enkele moeite gedaan hebben om deze documenten in te zien (gehoorverslag CGVS p. 7). U zou zelfs nooit een advocaat gecontacteerd hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). Hoewel u dus van een ernstige zaak als moord aangeklaagd wordt, toonde u geen enkele interesse in deze zaak. Ook vanuit België deed u geen moeite om op de hoogte te worden gehouden. U zou zelfs niet gepoogd hebben om contact te leggen met iemand in Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 3). Er werd u gewezen op de mogelijkheid om minstens een brief te schrijven, maar dit idee was u schijnbaar nog nooit opgekomen. Uw totale gebrek aan interesse in deze zaak breekt het geloof van uw vrees af. U wist deze ingeroepen vrees ook niet te ondersteunen door enig document. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat er uiteenlopende documenten, zoals juridische en medische documenten moeten bestaan in deze zaak en het zou zelfs in de krant verschenen zijn (gehoorverslag CGVS p. 7). U heeft geen enkele moeite gedaan om uw verklaringen te ondersteunen mits enig document. U legde enkel een kopie van uw identiteitskaart voor. Gezien uw onwilligheid om uw relaas geloofwaardig te maken mits verklaringen en documenten, kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw ingeroepen vrees.

Ook de door u beschreven vluchtroute komt ongeloofwaardig over. U verklaarde per schip naar België gereisd te zijn, maar u kon geen enkel detail van dit schip, zoals naam, kleur, vlag, vracht, enz. geven, hoewel u toch beweerde een maand op dit schip doorgebracht te hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze stereotiepe beschrijving van uw vluchtroute, komt dan ook ongeloofwaardig over. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood heeft aan bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming. Het verlenen van een statuut is immers verbonden aan het afleggen van geloofwaardige verklaringen.

Het door u voorgelegde document is niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zou doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart vormt enkel een begin aan bewijs omtrent uw identiteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de *“vluchtelingenconventie van Genève”*.

Een tweede middel is afgeleid uit *“artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling”* en dit terwijl *“-De middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*

- *En artikel 62 van de Vreemdelingenwet*

- *En de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26933)”*

- *En artikel 8 juncto 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*

- *En van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling*

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn.”

2.3. Daargelaten dat de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986, nr. 26933) geen precedentenwerking heeft, licht verzoeker niet toe hoe deze rechtspraak op verzoeker zou toepasselijk zijn.

Voorts ziet de Raad niet in hoe de bestreden beslissing artikelen 8 en 14 EVRM zou schenden, verwijst de Raad naar de vaste rechtspraak bij de Raad van State die stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Deze onderdelen van het tweede middel komen er enkel op neer te poneren dat verzoeker het oneens is met de bestreden beslissing en verzoeker zet nergens concreet uiteen waar en hoe de aangevoerde rechtsnormen de bestreden beslissing schenden. Deze onderdelen van het tweede middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.4. Uit de bewoordingen van het tweede middel kan worden afgeleid dat verzoeker eveneens de schending van het proportionaliteitsbeginsel inroept. Het komt de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht echter enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. In zoverre al nuttig aangevoerd is dit onderdeel van het middel dan ook ongegrond.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

2.6. Omtrent de in het derde middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. Daar waar verzoeker op algemene wijze de schending aanvoert van “de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees verdrag van de rechten van de mens” stelt de Raad opnieuw vast dat geen voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe wordt gegeven noch van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.8. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS, 193.552 van 26 mei 2009). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt valselijk te zijn beschuldigd van de verkrachting van en de moord op zijn vriendin Fatima. Verzoeker zou hierbij zijn bedreigd door de vader van Fatima en zijn eigen oom langs vaderszijde. Verzoeker vreest tevens de Pakistaanse politie en volgens zijn oom aan moederszijde zou een arrestatiebevel zijn uitgevaardigd tegen hem. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te worden gearresteerd, bedreigd, mishandeld en mogelijks gedood. Hij wijst erop dat niet afdoende is ingegaan op de gevolgen die hij moet ondergaan indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en de redenen waarom hij zijn thuisland diende te ontvluchten, en dat de bestreden beslissing louter steunt op voornamelijk triviale zaken. Verzoeker verwijst in casu naar de onduidelijkheden omtrent de details van het schip waarmee hij naar België kwam. Voorts wijst verzoeker erop dat onvoldoende werd nagegaan waarom hij de bescherming van zijn land niet kan invoeren én dat zijn vrees voor vervolging onvoldoende werd onderzocht. Verzoeker benadrukt dat hij een objectief en oprecht vluchtrelaas heeft gegeven en wijst erop dat hij telkenmale klacht wilde indienen maar geen steun kreeg van de politie en/of overheid. Verzoeker weet evenmin wat er met de klacht is gebeurd omdat hij zo snel mogelijk het land moest verlaten en hij “*uiteraard*” niet werd ingelicht door de politie of zijn familie. Het feit dat verzoeker het post mortem rapport niet heeft ingezien, ligt volgens verzoeker eveneens aan het feit dat hij is moeten vluchten en onderduiken.

3.1.1. Verzoeker gaat voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing met name dat hij de feiten niet aantoont en zijn verklaringen onvoldoende zijn om zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad merkt op dat het ontbreken van contact met Fatima's familie allerminst uitsluit dat verzoeker, indien zijn asielrelaas waarachtig was geweest, ook uit andere bronnen, waaronder in de eerste plaats Fatima zelf met wie hij regelmatig belde (gehoorverslag CGVS p. 5) informatie over haar familie had kunnen vernemen. Dit geldt des te meer daar door verzoekers moeder twee huwelijksaanzoeken werden gedaan (gehoorverslag CGVS p. 5) en redelijk is te veronderstellen dat verzoekers familie zich voordien grondig geïnformeerd heeft. Overigens kwam Fatima's moeder als klant naar de winkel waar verzoeker werkte (gehoorverslag CGVS p. 6). Dat verzoeker geen nadere gegevens kende over Fatima's familie, evenmin de naam van Fatima's moeder kende (gehoorverslag CGVS p. 5), ondergraaft de waarachtigheid van zijn relatie met Fatima.

De Raad stelt voorts vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de banden van Fatima haar familie met de *Pakistan People's Party* (PPP) op geen enkele manier kon duiden, wat niet betekent dat vereist werd dat verzoeker hieromtrent documenten moest voorleggen of contact diende op te nemen met zijn familie. In de bestreden beslissing wordt wel terecht vastgesteld dat, niettegenstaande er volgens verzoekers eigen bewoordingen diverse documenten moeten bestaan in deze zaak, hij geen enkele moeite heeft gedaan om zijn verklaringen te documenteren, desgevallend via zijn oom langs moederzijde die hem van alles op de hoogte hield, hem adviseerde en zijn vlucht regelde (gehoorverslag CGVS p. 3, 4, 6, 7). Daarenboven slaagde verzoeker er wel in een kopie van zijn identiteitskaart te verkrijgen (gehoorverslag CGVS p. 3), hetgeen aantoont dat verzoeker wel degelijk documenten, zelfs een identiteitsdocument, wist te bemachtigen die zich ter plaatse in Pakistan bevonden. Verzoeker faalt aldus is zijn medewerkingsplicht. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van verzoeker en zijn asielrelaas.

Ten slotte is niet aannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen wanneer Fatima werd vermoord terwijl de voorgehouden moord op Fatima een kernelement is in verzoekers asielrelaas. Verzoeker leefde 10 dagen ondergedoken vooraleer zijn land te zijn ontvlucht, zodat hij in die periode informatie kon verkrijgen. Het is immers niet aannemelijk dat, indien de vrouw met wie verzoeker een relatie had en wie hij al twee maal ten huwelijk had laten vragen inderdaad vermoord werd, verzoeker zich hierover niet nader zou informeren, te meer nu zijn moeder kennis had verkregen over de moord (gehoorverslag CGVS p. 6). Het feit dat verzoeker niet de dader zou zijn, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3.2. De bewijslast berust daarenboven bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), *quod in casu non*.

3.3. Aldus kan slechts een verregaande desinteresse worden vastgesteld en wordt er geenszins aangetoond dat verzoeker een relatie had, dat deze door de familie niet geaccepteerd was en dat de vrouw werd vermoord. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om de achterliggende redenen van inbeschuldigingstellingen aan te tonen. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat -voor zover deze waarachtig zijn- de klachten ongerechtvaardigd zijn en bovendien belet niets hem ervan deze aan te vechten voor de nationale Pakistaanse rechter, desnoods in beroep. Waar verzoeker stelt zeker te weten dat hij gearresteerd zou worden en dat hij geen kans maakt om een weerwoord te bieden tegen de valse beschuldigingen van een machtige familie en dat hij "*telken male klacht (heeft) willen neerleggen, doch kreeg geen steun van de politie, overheid...*" (verzoekschrift p. 4 en p. 6) gaat hij in tegen zijn eigen verklaringen. Verzoeker beperkt zich niet enkel tot het formuleren van bouté niet-onderbouwde beweringen, maar gaat in tegen zijn eigen verklaringen geen advocaat te hebben gecontacteerd in Pakistan en evenmin stappen te hebben ondernomen tot het verkrijgen van bescherming (gehoorverslag CGVS p. 7). Verzoeker blijft bij loutere veronderstellingen dat zowel de politie Fatima's familie zouden geloven, dat hij daarom geen eerlijk proces zou krijgen, noch hulp en/of bescherming van de in Pakistan aanwezige lokale of hogere autoriteiten. Dergelijk aaneenschakeling van hypothesen veronderstelt een georkestreerde samenzwering die bezwaarlijk kan worden aangetoond door loutere, vage en strijdige verklaringen gemaakt door een persoon die noch zijn identiteit aantoont met authentieke documenten, noch zijn reisweg noch de basiselementen van zijn asielrelaas. Verzoeker toont niet aan dat een eventuele gerechtelijke vervolging ook een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin zou inhouden.

3.4. Ten overvloede kan worden gesteld dat –in zoverre noodzakelijk, quod non– verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat hij over onvoldoende financiële middelen beschikte om zich in zijn eigen land te hervestigen wanneer hij wel voldoende financiële middelen had om de smokkelaar te financieren (600.000 roepies, verklaring DVZ, vraag 33) en een oom langs moederszijde hem reeds hielp onderduiken (gehoorverslag CGVS p. 4, 6, 7).

De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van vreemdelingenwet.

4.3. De overige argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK